

Присвята матері

Скільки сил ти нам віддала,
Скільки сліз тим пролила,
Скільки ти змогла стерпіти,
Скільки раз допомогла.

Ти пробач, матусю рідна,
Що ідем на перекір,
Що ідем тіди, де темно,
Де не топтані стежки.

Ти пробач, що ми, буває,
Забуваємо позвонить.
Що із часом забуваємо,
Хто на справді дорогий.

Ти пробач, що час минає,
Рідше стали говорить.
Ти пробач, я знаю, знаєш,
Зможеш нам усе простить.

Помазан Анастасія Юріївна, МН-14-1д

Моїй любій

Для мене ти – найважливіше,
Що може бути у житті.
Ти духом будь-кого сильніша,
Бо складнощі всі на путі
Зціпивши зуби ти долаєш,
І в серце бережеш вогонь,
Надію ті постійно маєш,
Не опускаєш ти долонь.
Пробач, що іноді сумую,
Твої поради забуваю
Я голос твій коли почую,
Від дум своїх ураз тікаю.

С тобою поряд все життя,
Й цього мені буває мало
Ось-ось прийде не забуття...
Живу за ради тебе, мамо.

Дацишина Дар'я Олегівна МН-14-1д

.....

Прости меня, родная, за ошибки,
Что совершала я по глупости своей,
За то, что не ценила я улыбки,
И делала словами все большее.

За то, что я росла, не понимая,
Что только ты – мой близкий человек.
Могла понять меня, не осуждая,
И дать необходимый мне совет.

Что я любви твоей не замечала,
Которая была всего важней.
Взахлеб эмоциями на тебя кричала,
И думала парюю, что умнее

За то, что я не сдерживала гнева,
Характер проявляла лишь с тобой,
Но знаешь, мама, так и не успела
Тебе сполна отдать свою любовь.

Прости за боль, что я не понимала,
Что не могла прочесть в глазах твоих.
За слезы... Слезы искренние, мама!
За то, что рано предпочла не нас двоих.

Со временем, как видишь, осознала –
Нужно ценить мгновения, пока можем.
Я, мамочка, немного опоздала,
Сказать о том, что нет тебя дороже.

Тусніна Дар'я АТП-13-д

Рідненька мама

В цей день, в минуле повертаюся я знову,
Таке далеке, але рідне водночас,
Іду знайомими стежками я до дому,
А поруч невблаганно рухається час.
Я бачу з далеку усміхнене обличчя
З дитинства саме найрідніше на землі.
Як завжди мама зустрічає на узбіччі
І я лечу, мов вільний птах,
На зустріч їй.

.....

Рідненька мам, біла сивина,
Не мов зненацька випала зима
За Вас молюсь я, дай вам боже літ,
Несіть добро у цей прекрасний світ.
Минає хай незгода і журба
За Вас молюсь я, матінко моя.

.....

За ненаписані листи мене пробачте
І за розлуку довгу, мамо, не журить
В житті своєму був я часом не обачний
Але не забував ніколи рідний дім
Я пам'ятаю, мамо, ніжні Ваші руки
Спасибі Вам за мої кращі в світі дні
І за поради, за життєву ту науку
Яка допомагає у житті.

Голдиш Андрій Сергійович М-14-1

Усім мамам присвячується...

Мама – це слова перше я кажу,
Мама – людину цю найбільше в світі я люблю.
Колись давно дала вона мені життя,
І жити шанс перетворила на буття.
Мамо! Скільки ж безсонних ночей ти недоспала,
Скільки ж довгих днів мене ти доглядала
Не пам'ятаю, нажаль, як ти мене пеленала,
Скільки любові й турботи у мене вкладала,
Але зараз я зрозумів, відчуваю,
Та прощення у тебе благаю,
За те, скільки нервів тобі попсував,
За те, що про любов свою недостатньо казав...
Мамо, ті вибач мене, що я вже не маленький,
І що вже не той я хлопчик пухленький,
За яким ті днями могла доглядати,
За яким не доводилось тобі сумувати...
Мамо, можливо й не проводимо ми зараз так багато часу,
Та знай! Досі я тебе дуже сильно люблю!

Окселенко Андрій Олегович СП-14-1

.....

Я все життя без Вас жив, мамо
Але в чудовий день цей,
Я все одно пишаюсь Вами,
Бо як і я Ви любите мене всім серцем

І всі наші конфлікти і образи,
Накоплені за довгі роки,
Сьогодні спалимо ми разом,
Тримаючись за руки зробимо нові кроки.

Я дякую тобі,
За щастя ті хвилини,
У літку, взимку, навесні,
Бо ці години поруч вже як роки плинуть.

І перешкоди всі долав не сам,
Але я став таким, як я хотів,
Хоч ти була далека, але знав,
Що ти зі мною поруч.
Дякую тобі...

Ткаченко Костянтин ЕС-14-1

Між нами

Якщо говорити між нами,
То все починається з мами.
І казочка перша у світі,
І сонячна подорож в літо.
Найперші легенькі сніжинки
І сяюче диво – ялинка.
Від мами – і літери, й слово,
І зроблена разом обнова...
Якщо говорити між нами,
То все починається з мами.

Мамині очі

Вони всюдисущі – ці мамині очі,
Навіть у снах нас голублять щоночі.
Навіть тоді, як не стане вже мами,
Очі ці з неба слідкують за нами.

Разом із сонцем тепло своє ллють,
Святу благодать на дітей своїх шлють...
Через віки, як видіння пророчі,
Ведуть по життю ніжні мамині очі...

Бойка Анатолій ГЕ-14-д

Кого зовем когда нам грустно?
А у кого попросим мы совет?
Когда переполняют нас эмоции и чувства,
К кому мы побежим искать ответ?

С кем час другой поговорим на кухне?
А на коленях у кого поплачем?
Ее любовь горит, и не потухнет,
Ведь это мама. Ну, а как иначе?

Кто же еще характер наш потерпит?
Что б мы не сделали, она нас приласкает.
Она для нас границы жизни чертит,
А как тепло в душе, когда нас обнимает!

В одном лишь слове столько нежности, заботы,
И пусть бывает она строгою порой,
Но это что б мы покоряли все высоты,
Что б мы шагали правильной тропой.

Ведь мама это яркий лучик света.
Он освещает путь, куда бы ни пошел.
Любовью мамы обогрета вся планета!
Запомни с кем ты в этот мир пришел.

Сидоренко Олександра ГЕ-14-д

Вірш «9 травня»

Війна проникає в серця,
Знищуючи дитячі мрії,
Надії на дивне життя,
Усі твої світлі і щирі.
Бо кожен, хто бачив стрільбу,
Війну у всій своїй люті.
Той розуміє «чому»
Не квітнуть фіалки земнії.
Війна – неначе той звір,
Який плює тобі в очі.
І ти вже нікому не вір
Морозної темної ночі...
Серця зникають в полоні,
Коханих нема на пероні...
Надія зникає як сон –
Потяг везе батальйон.
В окопі сидить капітан, а
В бій ідуть молоді.
Він для бою вже стар.
Вони ж молоді і храбрі...
Та хлопцям однаково ж болить,
Їх серце залишилось там,
Де мати казала: «Живіть!»
Кохана благала: «Не їдь!»
Не всі повернуться назад,
Багато хто ляже в бою.
Та все ж перемоги парад
Відбудеться в тому краю.

Дрига Дар'я СП-14-1д

«Дякую за щирість»

І кожен рік я бачу знов
Свій путь до дому, свою рідненьку мати
І кожний раз я бачу її обличчя, немов
Затягнене всіма стражданнями у хаті.
Вона переживає всю цю біль
Яка усе життя випадала на руки її та на плечі
Я знаю, що не легко, але постій
Адже ти достойна на любов, на щирю, яка все крекче.
Любов до мати не продай
Яка була ще з самого дитинства
Якщо допустиш помилку, то знай
Вона пробачить це все швидко.
Хочу сказати, дякую за всі слова
Дякую за всі поради, які я чув від тебе, мамо
Я тільки хочу, щоб ти по справжньому жила
Та я бачив твою радість на обличчі завжди.
Я просто хочу щастя їй
Яке вона цілком заслужила
Та щоб дивлячись в очі мені
Вона побачила спокій, а не біль.
І кожний раз я буду тебе міцніше обіймати
Щоб мою безмежну вдячність ти відчула
І знала, що я тебе люблю, щиро, насправді
Я став другим, немов вже інша квітка на клумбі.
На матерів не треба ображатись
Вони ж нас люблять більше, ніж себе
А наші витівки не легко їм сприймати
Але прощають, немов біль с небес.

Скічко Давид Анатолійович М-14-1

Бувають у житті такі часи,
Коли навалою покотиться сльоза,
Бувають темні і суворі дні,
Коли гнеться нашої душі верба.

Коли тобі важко серед ночі,
Йти не убачивши стежок,
Коли сум життя, закриває очі,
Відібравши море, сяючих зірок.

Але є надія, бо щиро нас кохають,
І та любов врятує від турбот,
І серце наше точно знає,
Що його зігріють, позбавивши скорботи.

Той ангел чистий, роду біля нас,
Він поклав своє життя на те,
Щоб ми, дійшли до мрії в час,
Щоб збудувати на віки буття своє.

Він нам пробачить, всі гріхи,
І не облаїв, міцно у обіймах стисне,
Прошепоче «так ти більше не роби,
Бо не стане це в житті корисним».

Коли скрута часом нас охопить,
І здавалось, що вже прийшов кінець,
Залунає пісня колискова, що утопить,
Всі проблеми та не згоди нанівець.

І крізь темряву проб'ється світло,
І ангел душу, за собою поведе,
То наша матір непримітно,
Усе життя так, нас від болю береже.

Філіппов Павло Денисович ОНС-14-д

Материнство – ноша не из легких,
Главная профессия на свете.
Взрослых в мире перечислить можно многих,
Но для мам они всего лишь дети.

За работу эту не заплатят много,
В кошельке скорее ожидай убытка.
К этому не отнесется очень строго,
Ведь для матери важнее дитя улыбка.

Ночи бессонные, переживания, слезы,
Все это норма, чем исключения.
Изредка доносятся нелепые угрозы,
Ну, а ты одумайся и попроси прощения!

Ведь мама достойна слов благодарности,
За все свои хлопоты и волнения.
И это добавит пути лучезарности,
Ведь материнство – всегда приключение!

Быть мамой – это самое высокое призвание,
Об этом я пишу весьма не зря.
Оберегать ребенка своего существование,
Как человечество оберегает мать Земля.

Не более чем человек, не менее чем бог,
Важнейшая из всех земных икон,
Судьба ребенка страж, и праведный пророк,
За это матерям огромный поклон.

Голчанский Ярослав ЕП-14-м

Мати не так яка народила, а та яка виховала.

В моїй родині з великою шаную відносяться до матері. Але є одна, яка виділяється серед усіх. Це Голова Надія – моя бабуся.

У неї було 14 діток. Усі вони з різних притулків але кожен був, як рідний.

Хоч їх було і багато, та для кожного вона знаходила час. В той період свого життя вона працювала в школі і можна тільки уявити, якими насиченими були ті дні. Наприклад, домашнє завдання робили починаючи з молодших класів, закінчуючи старшими. Або їжу готували лише старші доньки, а сідали їсти спочатку менші сестри та брати, потім середні, старші і вже на кінець мати та батько.

Наша держава з повагою відносилась до нашої багатодітної мами. Їй виділили велику квартиру, машину, дачу та надали багато пільг для дітей. Навіть зараз про неї згадують, вітають зі святами і дарують подарунки.

Бабуся багато чого розповідала своїм діткам та ділилася своїми знаннями. В неї чотири освіти, встигла попрацювати на багатьох роботах. Вона була і перукарем і вчителькою, швачкою, навіть будівельником, словом, різноманітна людина.

Дивлячись на цю сім'ю можна підтвердити слова: «Діти – це квітки життя»!

Я дуже пишаюсь, тим, що в мене є така гордість в сім'ї. не кожна жінка на таке здатна, але якщо доля не подарувала тобі своїх діток, то можна взяти дитину з притулку і надати їй все необхідне для життя, насамперед та повноцінну сім'ю.

Сердюк Юлія М-14-д.

Матуся! Вже 18 років ми крокуємо з тобою по Землі. Як швидко пролетів час, як багато ми за ці роки побачили й пережили, мамо!

В 18 років відчуваєш себе вже дорослою людиною, особистістю. Я став таким, який є, завдяки твоїй увазі! Став не «маленьким синочком», а твоїм «продовженням». Коли я чую від когось: «Весь в матір!», пишаюсь цим, повір мені. Ти навчила мене любити ближчого, навчила працювати. Своїм прикладом доказала мені, що є в житті справжня дружба і вірність, є заслужене щастя, і все це народжується із любові до людей.

Рідна моя! Я тобі так зобов'язаний! Не знаю, як, але своїм материнським серцем ти завжди відчуваєш, що мені погано: мене образили, не помітили, не зрозуміли. Має щастя в твоїх порадах, в твоїх теплих руках, в твоїй злегка сумній посмішці.

Мамочко, дорога моя, я не коли не забуду, скільки ночей ти провела біля мого ліжка, поки я хворів. Ніколи не забуду жодну твою казку, ніколи не забуду мої дні народження, коли ти влаштовувала справжнє свято, як би не було тяжко і які б перешкоди не стояли на твоєму шляху.

Мамочко! Пробач за всі образи, які я заподіяв тобі. Чому я іноді дозволяю собі погані слова та вчинки? Мені потім і самому від цього так погано ... Але, як не дивно, ти не кричиш, а як ніби залишаєшся байдужою. Але це лише зовнішній вигляд, а на справді тобі важко, ні, ти сердишся, тобі просто болячі, дуже боляче. Я ніколи не помічаю цього, тому що егоїст. Пробач, що не розумію твої внутрішні переживання за мене і іноді залишаюся байдужим, коли в тебе на душі кішки шкребуть. Може я хочу підійти, попросити вибачення і сказати, що ти для мене найдорожча людина на світі і що найбільше тебе люблю, але завжди щось заважає...

Ти завжди кажеш мені: «Ось станеш батьком – зрозумієш мене!». Звичайно, ти права, я все ще не розумію в цьому житті. Пройдуть роки, і тільки тоді я зрозумію в цьому житті. Пройдуть роки, і тільки тоді я зрозумію, що вже пізно просити вибачення. Як потім буду картати себе за все сказане і невимовне, як це буде болісно боляче...

Мамо, дякую тобі за все! Дорога, мила, сама красива! Давай ніколи не сваритися! Давай будемо жити довго і щасливо! І раптом ми доживемо до тих днів, коли ти будеш вчити першим крокам і першим словам своїх онуків і онучок.

Матусю, мама... таке рідне, таке душевне слово несе стільки спогадів, стільки тепла й доброти. Вимовляєш це слово «мама», і серце наповнюється прекрасним, ні з чим не порівняним почуттям любові до неї, до однієї єдиної. І нехай у кожного вона своя, мама, але краще моєї мати немає нікого на світі. Не тільки подяка живе у мене в серці, але і любов. Це любов, яка може бути тільки у дитини до матері, та неповторна, прекрасна і чуйна, яка буває тільки до однієї людини, яка збережеться на все життя, яка не залишить моє серце ніколи.

Романюк Максим ЕК-14-1д

Матір – Березина

Життя насичено проблемами та незгодами, ситуаціями, що раптом збивають нас із вірного шляху, не дають можливості озирнувшись, побачити тих, хто береже тебе від скорботи та нещастя, того, хто кохає та чекає вдома, з метою зігріти серце та душу, після морозного походу по життєвим шляхам.

Кожен з нас має свого янгола хранителя, що даний нам Богом, з самого народження. Його стан та сила, залежить від нашої сутності, від того, що живе у середині нас. Ми самі ж будуємо свій внутрішній світ, сутність якого може збагнути не кожен. Тим самим хранителем, є й наша матір, що дала нам життя. Вона є тією березиною, що йде поряд з ними, не оминаючи тернистих шляхів, що зустрічаються нам у житті, а разом з тим йде уперед, задля того, щоб уберегти та застерегти. Її місія дуже відповідальна та складна. Всі ті перешкоди, з якими їй доводиться кожного дня, особливе під час нашого дитинства, вчать та загартовують її. Але сил стає дедалі менше, але не дивлячись на це, мати зробить все що завгодно, задля нашого щасливого, безтурботного майбутнього.

Іноді дивлячись на свою рідну матір, заклопотану, не причесану та не вбрану у красивий одяг, нам може здатися, що вона зовсім не стежить за собою, що втратила жіночність. Але ж то є помилка, так мислити, бо вся та, на перший погляд, невпорядкованість у її образі, говорить нам про те, що їй іноді важко вправлятися зі своїми клопотами і часу на себе зовсім не залишається. Її тяжку працю, ми іноді не помічаємо та нехтуємо нею, тим, що ми йдемо до навчального закладу нагодовані та охайно одягнені. Приходячи додому, ми знаємо, що будемо смачно нагодовані, обігріті її материнською любов'ю забов'язані лише їй. У вечері вже майже засинаючи, почуємо тихі кроки, що ведуть нашу березину до ліжка і не видаючи, що ми ще не спимо, приймаємо ніжний та лагідний поцілунок від неї. Вкривши нас ковдрою, мама також не помітно, тихенько вийде з кімнати, пішовши далі поратися зі своїми клопотами. І все здавалось йде як і повинно, але ж до гарного, кожен з нас швидко звикає, приймаючи усе те піклування, поцілунки, надалі за повсякдення, що і є одною з наших найголовніших помилок.

Перший подарунок, який дає нам мати – це життя, другий – любов, і третій – розуміння. (Д. Брауер)

Філіппов Павло Денисович ОНС-14-д